

РЕШЕНИЕ

№ 1058

гр. София, 21.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Калина Пецова**

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **12248** по описа за **2021** година докладвано от съдия Даниела Гунева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от АПК, във вр. чл. 63, ал.1, изр. последно от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от К. П. К. срещу решение от 27.10.2021г. на Софийски районен съд, НО, 121 състав по НАХД № 2369/2021 г., с което е потвърдено НП № СОА20-РД11-2952/14.10.2020г г., издадено от зам.кмета на Столична община, Направление „Транспорт и градска мобилност“ с което на основание чл. 178д ЗДвП на К. П. К. е наложено административно наказание "глоба" в размер на 200 лв., за извършено нарушение на чл. 98, ал.2, т.4 ЗДвП.

Касаторът изразява несъгласие с изводите на районния съд, като излага мотиви за неправилност и незаконосъобразност и нарушение на материалния закон. Счита, че не са правилни изводите на съда относно обстоятелството, че при паркирането на процесното МПС, лицето, ползващо преференции не е било заедно с касаторкат. Моли за отмяна на решението на СРС и отмяна на наказателно постановление. Претендира разноски.

Ответникът, Столична община чрез процесуалния си представител юрисконсулт П. взема становище по жалбата, като оспорва изложеното в същата, моли оспореното

съдебно решение да бъде оставено в сила. Сочи се, че паркираното МПС е престояло повече от четири часа , което е нарушение на НОДТСО. Претендира разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административна съд С.-град, 18 касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите от СРС писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 25.08.2020г. касаторката паркирала лек автомобил марка „Форд“ , модел „Фиеста“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Д. Медиянова И. в [населено място] на [улица] на място , определено за хора с трайни увреждания, обозначено с пътен знак Д-21, като ползвала карта за паркиране на хора с трайни увреждания № 2089/23.07.2020г., валидна до 01.06.2023г. на името на Р. К.. Автомобилът бил репатриран на наказателен паркинг. На същата дата К. К. предала с протокол за доброволно предаване карта за паркиране на хора с трайни увреждания. За констатираното нарушение е издаден АУАН при условията на чл. 40 ал.4 от ЗАНН.

Въз основа АУАН е изготвено и НП № СОА 20-РД11-2952/ 14.10.2020г. , издадено от зам.кмет на СО за нарушение на чл. 98 ал.2 т.4 от ЗДвП, като на основание чл. 178д от ЗДвП на нарушителката е наложена глоба в размер на 200 лв. НП е връчено на 22.01.2021г.

По преписката е приложена докладна записка от Е. Н. за принудително премествана на процесния автомобил. Приложена и декларация от Д. П. –контрольор, че процесния автомобил е паркиран на инвалидно място над разрешените четири часа и не го е напуснал. За изясняване на фактическата обстановка, СРС е събрал и гласни доказателства, чрез разпит на свидетели.

Съобразявайки така описаната и възприета фактическа обстановка, СРС е постановил обжалваното решение, с което е потвърдено НП № СОА20-РД11-2952/14.10.2020г г., издадено от зам.кмета на Столична община, Направление „Транспорт и градска мобилност“, с което на основание чл. 178д ЗДвП на К. П. К. е наложено административно наказание "глоба" в размер на 200 лв., за извършено нарушение на чл. 98, ал.2, т.4 ЗДвП. Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, достигна до следните правни изводи:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав

намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му, сезиран с подадена от К. К. допустима жалба.

Контролът за правилност на съдебния акт, дължим от настоящата съдебна инстанция, е ограничен от въведените с жалбата основания с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които се следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

АУАН е издаден от компетентен орган старши полицай, а НП от зам. кмет на СО, надлежно упълномощени и двамата, за което са представени доказателства в предвидената от закона писмена форма. При издаването им е спазен процесуалния ред за това, като е налице редовна процедура по връчването и на двата акта. Спазени са сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, както и срокът на абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от ЗАНН /ТП № 1/27.02.2015 г. по т.д. № 1/2014 г. на ВКС и ВАС/.

За да потвърди НП, въззивния съд е изложил, че фактическата обстановка е безпротиворечива, доказано е извършеното нарушение, правилно е приложена санкционната норма, установено е че нарушителката е нямала право да паркира на място, определено за хора с трайни увреждания, поради факта, че не е била придружавана от носителя на правото, което е прието за доказано, както и че той не е присъствал на място. Този извод е направен въз основа на твърденията на К. К. в съдебната фаза на процеса, че заедно с Р. К. са посетили близка лаборатория и представените в тази връзка доказателства, които не доказвали това обстоятелство, поради което съдът е приел, че лицето с увреждане въобще не е придружавало жалбоподателката на конкретната дата.

Решението е неправилно поради противоречие с материалния закон и при допуснато съществено нарушение на процесуалните правила.

Изложените от въззивния съд изводи са формирани на база недоказани от нарушителката твърдения, както и въз основа на изложеното в АУАН обстоятелство „инвалидът не присъства“, като същия е изготвен при условията на чл. 40 ал.4 от ЗАНН, която норма гласи, че когато нарушението е установено въз основа на официални документи, актът може да се състави и в отсъствие на свидетели. В случая официалният документ се явява докладна записка от Е. Н., в която докладна не е отразено обстоятелство, свързано с водача на МПС или спътника му. Следователно този извод на съда е необоснован, защото не се опира на конкретни доказателства, произволен е и е формиран в нарушение на правилата за разпределение на доказателствената тежест в административнонаказателния процес.

Съгласно чл. 98 ал. 2 т. 4 от ЗДвП паркирането е забранено, освен в посочените в ал.

1, случаи на места, определени за хора с трайни увреждания. По аргумент за противното, според тази разпоредба, нарушение е налице само когато друго лице, което не страда от трайни увреждания, паркира на обособено по конкретен начин такова място.

Съгласно чл. 46 т.4 от НОДТСО паркирането е забранено: на места, определени за хора с трайни увреждания; По смисъла на § 1. на тази наредба: 1. "ППС, превозващи хора с увреждания" са ППС, които към момента при и по време на паркирането обслужват персонално лицето, отговарящо на критериите съгласно Приложение № 11 и са обозначени според изискванията на тази наредба с валидна карта, издадена на името на обслужваното лице. Формулираното в АУАН и НП нарушение е именно въз основа на посочената разпоредба, но тя не фигурира в тези актове като правно основание.

В конкретния случай, единственото което е доказано безспорно по делото е, че нарушителката е управлявала ППС, което към момента на паркирането е обозначено според изискванията на тази наредба с валидна карта, издадена на името на обслужваното лице- Р. К.. Поради какви причини е прието, че Р. К. не се е намирал в [населено място] на посочената дата и не е бил превозван от нарушителката с посоченото МПС, оставя неизяснено по делото. Още повече , че към момента на съставяне на АУАН , респективно на НП липсват каквито и да било данни или твърдения в тази посока и едва в съдебното производство на база на представени писмени доказателства от К. К. е формиран този напълно произволен извод при неправилно прилагане на правилата за доказателствената тежест в този процес.

Съдът е бил длъжен на основание чл. 14 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН да вземе всички мерки за установяване на обективната истина, а вместо това е формирал вътрешното си убеждение по фактите въз основа на предположения , което е касационно основание за отмяна по чл. 348 ал. 1 т. 2 от НПК. Това се налага и тъй като административно наказващия орган не е доказал извършване на административното нарушение от страна на наказаното лице, въпреки че доказателствената тежест за това е негова.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че оспореното решение е неправилно и незаконосъобразно.

Претечията на касатора за деловодни разноси следва да се остави без уважение, предвид липсата на доказателства за направени такива.

По изложените съображения, Административен съд София-град, 18 касационен състав, на основание чл. 221, ал.2 АПК във вр. чл. 63, ал.1, изр.2 ЗАНН

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение от 27.10.2021г. на Софийски районен съд, НО, 121 състав по

НАХД № 2369/2021 и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ НП № СОА20-РД11-2952/14.10.2020г г., издадено от зам.кмета на Столична община, Направление „Транспорт и градска мобилност“ с което на основание чл. 178д ЗДвП на К. П. К. е наложено административно наказание "глоба" в размер на 200 лв., за извършено нарушение на чл. 98, ал.2, т.4 ЗДвП.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.